

Pedagogia i reconeixement, bases per a l'Any Europeu de les Llengües

Que el català sigui reconegut com a llengua nacional és un dels objectius pels quals treballa la Generalitat de Catalunya. Que sigui reconegut en tots els àmbits, nacionals, estatals i internacionals, en el nivell que li pertoca com a llengua oficial i pròpia de Catalunya, avalat per l'Estatut d'autonomia i per la Constitució espanyola, també ha de significar un tractament igualitari a les llengües oficials de la Unió Europea.

En la persecució d'aquest objectiu de reconeixement no hi manquen actuacions de difusió ni de reglamentació, però tenim evidències que qualsevol explicació mai no és suficient i estem convençuts que cal invertir en pedagogia, tant del concepte i de la pràctica de la doble oficialitat que vivim a Catalunya, com també de la pluralitat lingüística de l'Estat espanyol. Des d'aquest punt de vista, tota actuació que aprofundeixi en la didàctica i en la necessitat d'aplicació real de la doble oficialitat entre la població i adreçada a les institucions que no ens són pròpies és ben rebuda, especialment perquè encara hi ha força distància entre la doble oficialitat legal, àmpliament aconseguida, i l'aplicació d'aquesta oficialitat en l'actuació com a país.

Aquesta necessitat de reconeixement és justa: justa en el context estatal, quan quatre de cada deu espanyols viuen en territoris amb doble oficialitat lingüística i tres de cada deu pertanyen a comunitats on el català és llengua pròpia; justa en el context europeu, tenint en compte que el català és la setena llengua en relació amb les ja oficials de la Unió Europea, i la tercera en nombre de parlants si la situem entre els nous estats candidats.

En aquest context, cal destacar com a fet aprofitable i d'actualitat que el 9 d'abril d'aquest any 2001, l'Estat espanyol ha ratificat la Carta europea de les llengües regionals i minoritàries, entre les quals, com a llengua que no és d'estat, Europa situa el català. Amb aquesta ratificació d'un text aprovat inicialment el 1992, l'Estat declara explícitament la seva voluntat de reconeixement del plurilingüisme dins el seu territori als ulls externs, i part de la tasca per fer haurà de consistir a convertir aquesta declaració de voluntat en mandats i en fets recognoscibles també als ulls internacionals. Un bon inici, esperem veure'l en la presència del català en els passaports i en els permisos de conduir, en aplicació de les respectives proposicions de llei estatals, aprovades el propassat 13 de març al Congrés dels Diputats, a Madrid, i llargament reivindicades pel Parlament de Catalunya.

Situats al Parlament català, i en la línia de l'explicació i de la reivindicació de reconeixement, la Proposició no de llei que aquesta institució aprovà 5 de juny passat facilitarà a la Generalitat, amb ple dret i suport, instar al Govern espanyol que sol·liciti al Consell Europeu l'estatut d'oficialitat per a la llengua catalana i que vetlli de manera especial, en el procés d'ampliació europea, perquè el català tingui un tractament igual de favorable que les llengües, sovint amb un menor nombre de parlants, dels estats candidats a la integració.

Editorial